

CATHERINE WALSH

Menolippu jouluun

Heidän on tarkoitus
löytää tiensä
lennolle, ei toistensa
sydämiin...

WSOY

Suomentanut Paula Takio-Pairault

CATHERINE WALSH

Menolippu jouluun

Suomentanut Paula Takio-Pairault

**WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI**

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

Holiday Romance

Copyright © Catherine Walsh, 2022

First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Suomenkielinen laitos © Paula Takio-Pairault ja WSOY 2025

ISBN 978-951-0-51651-5

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Tämä on Áinelle.

ESINÄYTÖS

JOULUAATTO YHDEKSÄN VUOTTA SITTEN

Chicagossa

»Oletko varma?»

Myyjä ei edes yritä hillitä ilmettään seuratessaan katseellaan sormeani, joka osoittaa hänen takanaan olevalle alahyllylle. Siellä, hienompien ja kalliimpien parfyymien joukossa tönöttää pönäkkä vihreä puteli, joka näyttää siltä kuin se olisi unohtunut sinne erehdyksessä.

»Tuo näyttää juuri oikealta», vakuutan.

Nainen, jonka nimikyltissä lukee Martha, epäröi, mutta kun hymyilen sinnikkäästi, hän huokaisee ja hänen lumihiualekorviksensa kimmeltävät, kun hän kumartuu ottamaan pulloa. »Armani olisi kyllä parempi valinta», hän tuumaa, kun kiskon hihaani ylemmäs. Olemme jo suihkineet toiseen käsivarteeni viittä eri hajuvettä, eikä minussa enää ole paljon hajustamantonta ihoa jäljellä. »Siitä on nyt 20 prosentin alennuskin.»

»Se oli liian hyvätuoksuista», sanon ja ojennan rannetani. Martha tupsauttaa kiltisti siihen parfyymia, kumarrun haistamaan sitä ja nyrpistänen nenääni esanssiselle omenan

tuoksulle. Ällömakeaa, jossa tuntuu tosi vahva kemikaalinen vivahde. Siskoni vihaa sitä varmasti.

Eli se on juuri täydellinen.

»Otan tämän.»

Martha yskii, kun tuoksu leijailee hänenkin nenäänsä. »Jos hinta arveluttaa, meillä on useita edullisia vaihtoehtoja.»

»Ei se hinnasta ole kiinni», vakuutan. »Tämä on se oikea. Ihan tosi.»

Martha avaa suunsa vastalauseeseen, kun seuraava laulu alkaa soida kaiuttimissa. Kulkusia ja poroja ja riemullista aikaa. Martha vavahtaa näkyvästi ja minä irvistän myötätunnosta. Voin vain kuvitella, miten monta kertaa hän on jo joutunut kuulemaan tuon kailotuksen.

»Vaihtuuko soittolista ikinä?»

»Eipä kyllä.» Hänen katseensa hakeutuu parfyymiin ja sitten takanani muodostuvaan jonoon. Huomaan tismalleen sen hetken, jolloin hän alistuu siihen, että olen menetetty tapaus. »Pannaanko pakettiin?»

»Kyllä, kiitos.»

Martha upottaa pullon silkkipaperiin kuin näky loukkaisi häntä henkilökohtaisesti, ja minä saan kuitata mielessäni viimeisenkin lahjan ostetuksi. Kun Zoen lahja on hankittu, olen virallisesti valmis lähtemään joulupyhiksi kotiin. Tai siis realistisemmin sanottuna viikoksi, joka sattuu olemaan joulukuussa. Perheessäni joulusta ei ole koskaan tehty suurta numeroa, mutta minun odotetaan silti tulevan silloin kotiin, ja minähän tulen. Ainakin saan leikkiä lempilasta pari päivää. Yhdysvalloissa opiskelu on luonut minuun jonkinlaisen uutuudenviehätyksen auran aina, kun palaan kotipuoleen, ja käytännössä se tarkoittaa, ettei minun tarvitse osallistua

kotitöihin. Zoe oli viime vuonna raivoissaan, kun hänen täytyi tiskata kolmena peräkkäisenä iltana. Äiti oli näet aivan varma, että olin aikaerosta uupunut ja enhän minä mitenkään voinut sanoa äitini olevan väärässä.

»Oletko nyt aivan varma?» Martha kysyy ja hänen asiakaspalveluhymynsä hyytyy, kun hän ottaa muovikassin.

Ojennan rahat ja yritän olla nauramatta hänen vastahakoisuudelleen. »Olen, olen.»

Astun sivuun juuri kun puhelimeni alkaa soida. Hilpeä mielialani notkahtaa heti, kun Hayleyn nimi välkkyy näyttöllä. Pohdin hetken, jätänkö vastaamatta. Heti, kun vastaan, toivon, että olisin totellut vaistoani.

»Saanko pyytää palvelusta?»

Käännyin ja yritän taistella tieni O'Haren lentokentän duty free -myymälän väentungoksen läpi hänen äänensä korvassani. Hayley oli ensimmäinen ihminen, johon tutustuin Northwestern-yliopistoon saavuttuani. Hän asui ensimmäisenä opiskeluvuotenaamme kolmen oven päässä minusta ja takerruin häneen niin kuin tulokas takertuu kaivatessaan ystävällistä tukea elämään. En heti ensimmäisten kuukausien aikana nähnyt varoitusmerkkejä, mutta mitä syvemmälle uuteen elämäni upposin, sitä kirkkaammin tajusin, että siihen kuului muitakin, mukavampia ihmisiä, joiden kanssa olisin voinut aikaani viettää. Ihmisiä, joiden kanssa minulla oli enemmän yhteistä kuin tuon tytön, jolle minun täytyi aina tarjota kahvit, koska hänen lompakkonsa jäi toiseen käsilaukkuun. Hän roikkui kuitenkin mukanani, mikä oli sekä hämmentävää että imartelevaa, vaikka ystävyyskämme vaatiikin kovasti vaivannäköä.

Zoe sanoi aina, että olin vietävissä, mutta koulussa ei oikeasti opeteta näitä asioita. Olin saanut heti alussa paljon

värikkäitä esitteitä, joissa kerrottiin, miten löydetään uusia ystäviä. Missään ei kerrottu, miten niistä pääsee eroon.

»Minulla on nyt aika kiire», sanon. »Satutko muistamaan, että olen lentokentällä?»

»Tämä on hätätilanne.»

»Tuskin sentään.» Yritän olla kuulostamatta yhtä äkäiseltä kuin miltä tuntuu. »No, mitä nyt?»

Kuuluu purukumin mässäytystä, kun hän vastaa: »Voinko lainata sinun sinistä mekkoasi täksi illaksi? Sitä, missä on ohuet olkaimet selän puolella?»

»Otin sen mukaan.»

»Entä se vihreä, joka päällä näytät siltä kuin sinullakin olisi tissit?»

»Minulla kyllä on tissit», puuskahdan. Muotoni kaipaavat vain joskus hieman korostamista. »Ei kai Andrew’lle ole niin tärkeää, mitä sinulla on ylläsi.»

»Andrew’lle?»

»Poikaystäväillesi», muistutan ja vavahdan, kun ajattelen, että hän menisi muhinoimaan minun vaatteissani. He ovat olleet yhdessä muutaman kuukauden enkä ole nähnyt heitä juurikaan muuten kuin Hayleyn kieli syvällä Andrew’n suussa. Jututin poikaa ensimmäisellä tapaamisella. Olimme kumpikin mielissämme tavatessamme muitakin irlantilaisia niin kaukana kotoa, mutta Hayley ei tainnut haluta, että me löytäisimme yhteisen sävelen ja on siitä lähtien pitänyt meidät erillämme. Totta puhuen olen alkanut ymmärtää, että Hayley ei halua kenenkään hänen elämäänsä kuuluvan tekevän mitään, mikä ei liity yksinomaan häneen. Nyt mustasukkaisuus kuitenkin loistaa poissaolollaan, kun Hayley hymisee puhelimeen.

»Mitä?» kysyn ja tiedän hänen toivoneen, että kysyisin juuri sitä.

»Ajattelin jättää Andrew'n.» Hayley sanoo sen kepeästi kuin puhuisi vanhasta kenkäparista, jonka aikoo heittää roskiin.

»Miksi? Luulin, että pidit hänestä!»

»Pidinkin.» Hiljaisuus. »Hän veistelee paljon vitsejä.»

Pyöräytän silmiäni ja jatkan matkaani vastaan tulijoita väistellen.

»En minä voinut ilmoittaa eroa juuri ennen joulua», Hayley jatkaa. »En minä mikään hirviö ole.»

»Aivan. Totta. Se sopii tehdä mieluummin tammikuussa, kun on kylmää ja pimeää.» Poikaparka. Hän on vaikuttanut tosi mukavalta niinä parina kertana, kun olemme jutelleet. Ehkä tunnen oloni näin ikäväksi hänen puolestaan puhtaasti siksi, että hän on maanmieheni. »Minne siis olet tänään menossa?»

»Robin kanssa syömään.» Hayley saa hädin tuskin hillityksi voitonriemuaan. »Meillä oli pientä säätöä eilen illalla sen jälkeen, kun –»

»Mitä?»

»Rob on Billyn kavereita.»

»Joo, siis tiedän, kuka Rob on», sanon ja näen mielessäni lihaksikkaan kundin, joka kuolaa Hayleyn perään. »Miten niin teillä oli säätöä?»

»Mentiin hänen kämpilleen Kendran juhlista ja, Molly, et usko, miten hyvä hän on –»

»Oletko siis jättänyt Andrew'n?» keskeytän hämilläni.

»Sanoin, että harkitsen sitä.»

... Joo, tarvitsen todellakin uusia ystäviä. »Oletko sinä pettänyt häntä?»

»Ei se ole pettämistä, jos aion jättää hänet.»

»Onpa!»

»Voi luoja soikoon», Hayley vaikeroi. »Ei tämä nyt niin iso juttu ole.»

»Hayley. Jos aiot tapailla toista, sinun on ensin pantava juttu poikki entisen kanssa. Muuten se on julmaa.»

»Hyvä on», Hayley puuskahtaa. »Selvä. Teen sen saman tien.»

»Ei, älä sitä nyt tee. Odota kun palataan joululomilta.»

»Juurihan sinä sanoit –»

»Tiedän, mitä sanoin.» Kiskon matkalaukkua itseäni vasten, kun astun liukumatolle. Näen heijastukseni vastapäisestä peiliseinästä ja asettelen tuimaa ilmettäni vähän ihmisystävällisemmäksi. Ehkä Hayley oli alun perin oikeassa: ei kai kukaan halua, että hänet jätetään jouluaattona? »Mitä jos et nyt vain tapailisi Robia ennen kuin saat tilaisuuden ilmoittaa erosta Andrew’llekin?»

»Mutta minä olen menossa hänen kanssaan ulos tänään», Hayley huudahtaa kuin pitäisi minua idioottina. »Kuule. Jos tämä nyt on niin tärkeää, niin minä lähetän hänelle viestin.»

»Hayley, älä!» älähdän jo pelkästä ajatuksesta, että Hayley jättäisi poikaystävänsä tekstiviestillä. En edes tunne sitä poikaa kovin hyvin, mutta on olemassa sellainen asia kuin hienotunteisuus.

Linjalla tulee hiljaista ja oletan, että Hayley on vihdoinkin tajunnut, miten paskamainen tempu se olisi, kun hän hörähtää. »Okei, äiti.»

»Hayley –»

»Täytyy lopettaa.» Hayleyn ääneen on ilmestynyt suunnattoman tylsistynyt sävy. »Nähdään, kun tuut takaisin.»

»Annoin avaimeni, että voisit käydä kastelemassa kukat, en siksi, että voisit hakea mekkoni lainaan pettääksesi –»

»Moikka!» Hayley huudahtaa ja katkaisee puhelun saman tien.

Horjahdan pois liukumatolta ja tuijotan puhelintani raivon vallassa. Tarvitsen kipeästi uusia ystäviä. Se olkoon uuden vuoden lupaukseni. Uusia ystäviä. Uusia ystäviä, jotka eivät ole kamalia.

Olen niin pahalla tuulella äskeisen puhelun jälkeen, että tajuan vasta viisi minuuttia myöhemmin kulkeneeni väärään suuntaan, joten siinä vaiheessa, kun pääsen oikealle portille hikisenä ja hengästyneenä, puolet matkustajista on jo koneessa.

Lentokone on pieni. Jokaisella rivillä on kaksi paikkaa reunoilla ja kaksi keskikäytävällä. Kaikki vieri vieressä. Kone täyttyy tuskastuttavan hitaasti, kun ihmiset tungeksivat ja ahtavat laukkujaan hattuhyllyille ja miettivät, mitä tehdä paksuille talvitakeilleen.

Astelen edelläni kulkevan ihmisen kanssa tasatahtia ja keskityn siihen, etten tönisi ketään kyynärpäähän laukullani, ja vasta kun pysähdyn oman rivini kohdalle ja lepuutan kolottavia sormiani, huomaan katsoa viereeni jäävää paikkaa. Pidän itseäni kohtuullisen vaatimattomana matkustajana. Haluan ja odotan ainoastaan, että vierustoverini pitää kengät jalassa eikä vohki ruokiani sillä aikaa, kun käyn vessassa. Haluan viereeni kohteliaan ja tavallisen tyyppin, johon minun ei tarvitse kiinnittää mitään huomiota seitsemään tuntiin, jotka yritän nukkua. Voitte siis kuvitella kauhuni, kun sen sijaan että pääsisin tervehtimään ventovierasta matkalaista, tuijotankin suoraan Hayleyn pian entisen poikaystävän silmiin.

Andrew Fitzpatrick näyttää vähintään yhtä yllättyneeltä minut nähdessään. Siinä missä minun sisimpääni tulvahtaa kauhea *ei voi olla totta* -tunne, hän vain hymyilee. Juuri sitä hymyä, josta Hayley intoili heidän ensitreffiensä jälkeen.

Järjettömän valkoiset hampaat ja hymykuopat. Hymy, joka saa katsojalle lämpimän olon päästä varpaisiin. Hän väläyttää sen kaikessa säteilevytydessään suoraan minulle.

Perse.

»Molly?»

Perseen perseen perse.

»Hei!» sirkutan hieman liian kovalla äänellä. Moll, muista, ettei sisällä pidä kailottaa. Tai siis lentokoneessa. Ihan sama.

»Istutko sinä tässä?» Hän osoittaa viereistä paikkaa ja vilkaisen ympärilleni, jos jostain vaikka ilmestyisi jokin toinen paikka kuin taikauskusta. Ei tietenkään ilmesty. Tämä lento oli varattu täyteen monta päivää sitten. Andrew tietää sen eikä edes odota vastaustani, kun hän nousee seisomaan ja pujahtaa käytävälle. »Hullu sattuma», hän jatkaa. »Olet vielä ikkunapaikallakin.»

Eli ansassa.

Säilön matkalaukkuni hyllylle ennen kuin ujuttaudun hankalasti hänen ohitseen. Seitsemän tuntia. Minun täytyy jaksaa valehdella seitsemän tuntia. Seitsemän ja puoli tuntia, jos lasketaan koko aika noususta laskeutumiseen. Voisin esittää nukkuvaa. Voisin –

»Miten opinnot sujuvat?» Andrew istahtaa viereeni, kun tungen lentokenttäostoksiani edessä olevan istuimen alle. Hän kiinnittää heti turvavyönsä, vaikka osa ihmisistä on vasta nousemassa koneeseen. »Kauppatieteitäkö sinä opiskelit?»

Kevyttä jutustelua. Se käy minulle yleensä ihan hyvin. Tällaisissa tilanteissa sillä on kuitenkin taipumusta kehkeytyä syväliisemmäksi. »Taloustiedettä.»

Andrew viheltää hiljaa. »Kuulostaa vielä hienommalta. Tuleeko sinusta ekonomisti?»

»Luultavasti jatkan oikeustieteen opintoihin.»

»Luultavasti?»

»Minulla on siihen riittävät arvosanat.»

Andrew katsoo minua kuin olisin sanonut jotain hassua.

»Haluatko sinä asianajajaksi?» hän kysyy, kun pysyn vaiti.

»En vielä tiedä.» Sanat pulpahtavat suustani puolustautuvampina kuin tarkoitin ja sitten välillemme laskeutuu sen verran pitkäksi venyvä hiljaisuus, että tunnen olevani töykeä.

»Entä sinä?» kysyn. »Miten sinulla... sujuu?»

Hänen huulensa nykivät, kun hän huomaa, että epäröin.

»Valokuvaus. Se sujuu ihan hyvin. Ehkä Hayley on kertonutkin, että haen harjoittelupaikkoja ensi kesäksi, jotta saisin jäädä Chicagoon. Voi olla, ettei se ole huippujärkevää, koska kaikki harjoittelut ovat palkattomia. Silleen ihan oikeasti palkattomia. Majailen setäni luona, kunnes hän kyllästyy minuun. Saan majailla siellä muutaman kuukauden ilmaiseksi, jos teen yövuoroja hänen kaupassaan.» Andrew nojaa minua päin, kun lentoemäntä iskee meidän yläpuolellemme olevan matkatavarahyllyn luukun kiinni. »Haiseeko täällä sinun mielestäsi hattaralta?»

Mahtavaa. »Minä siltä haisen. Sori.» Haistan oikeaa käsi-varttani varmuuden vuoksi. »Valitsin hajuvettä», selitän, ja hänen ilmeensä kirkastuu.

»Niinkö? Ehkä voitkin auttaa. Halusin ostaa Hayleylle yllätyslahjan. Hän vaati lupaamaan, ettemme hanki toisillemme joululahjoja, mutta koska joka tapauksessa näen hänet vasta tammikuussa... Mitä?»

»Ei mitään.» Hymyilen ja kiskon lentoyhtiön kuva-lehteä istuintaskusta. Miksi hemmetissä Hayleyn piti kertoa Robista? Miksi? Miksi, miksi, miksi, miksi –

»Ajattelin tätä.»

Katson, kun hän avaa oman lehensä ja selaa sitä lahja-aukeamalle, osoittaa sieltä pientä Chanelin pulloa.

»Tässä lukee, että se on klassinen tuoksu», hän sanoo ja tihrustaa pikkuruista tekstiä kuvan vieressä. »Kahdeksankymmentäyhdeksän dollaria. Mitä sanot?»

Sanoisin, että haluaisin tappaa Hayleyn.

Kahdeksankymmentäyhdeksän dollaria. Ihmisellä, joka tekee yövuoroja sedälleen ja istuu halpapaikalla halpalento-yhtiön lennolla Irlantiin, ei ole varaa käyttää sellaista summaa tyttöön, joka aikoo jättää hänet viikon kuluttua.

»Et sinä voi ostaa hänelle mitään lentokoneesta», sanon, kun Andrew kaivaa lompakkonsa esiin. »Osta jotain jostain erityisemmästä liikkeestä.»

»En minä paljasta, että se on koneesta, jos et sinäkään.»

»Tuo on aika kallis.»

Andrew on aikeissa painaa kutsunappia saadakseen lentoemännän luokseen. »Olen säästänyt rahaa sitä varten.»

»Mutta –»

»Anteeksi? Oletteko Andrew Fitzpatrick?» Käännyimme kumpikin, kun lentoemäntä tulee koneen takaosasta meitä kohti ovela virne kasvoillaan. »Veljenne soitti etukäteen», hän sanoo ja Andrew'n kasvoilla käy täydellisen hämmennytyn ilme.

»Puhetta oli Paljon onnea vaan -kuoroesityksestä», nainen jatkaa ja ojentaa Andrew'lle pienen neliönmallisen kirjekuoren. »Mutta riittäisikö, että tarjoamme lasillisen?»

»Erittäin mieluusti», Andrew sanoo ja kuulostaa helpotuneelta. Hän vilkaisee minuun. »Voimmeko saada kaksi?»

»Ilman muuta», nainen lupaa. »Mitä haluatte?»

»No tuota...» Vilkaisen Andrew'ta, joka odottaa. »Valkoviiniä?»

»Minulle samaa», Andrew sanoo ja näyttää lentoemännälle lehteä. »Voinko saada myös –»

»Tuotemyynti aloitetaan vasta, kun olemme lentokorkeudessa», lentoemäntä keskeyttää heleästi hymyillen. »Turvavyö», hän huomauttaa minulle.

Kiinnitän turvavyön niin kuin pyydetään ja odotan, että lentoemäntä katoaa verhon taakse. Ihan kuin tämä päivä voisi enää pahemmaksi muuttua. »Onko tänään syntymäpäiväsi?»

Yllätyksekseni Andrew purskahtaa nauruun. »Ei ole. Veljeni pelleilee. Christian yrittää aina häpäistä minut.» Hänen hymynsä hyytyy, kun hän vilkaisee minuun päin. »Hei, voitko huonosti? Olet ihan kalpea.»

»Johtuu näistä valoista», valehtelen. Okei. Sentään Hayley ei ole pettämässä poikaystäväänsä tämän syntymäpäivänä.

Voi luoja, tuon nyt ei pitäisi olla helpotuksen aihe!

»Arvasin, että hän keksii jotain tällaista», Andrew jatkaa, kun minä yritän tyyntyä. »Onko sinulla sisaruksia?»

»Yksi. Sisko.»

»Vanhempi vai nuorempi?»

»Kolme minuuttia vanhempi.»

Andrew'n otsa käy rypyssä, kunnes hän tajuaa. »Olette siis kaksosia?»

»Identtisiä.»

»Oikeasti?»

Nyökkään ja yritän hillitä haluni irvistää hänen innostukselleen.

»Vau, se on...»

Ja taas mennään.

»Täysin tavallista eikä mitenkään ihmeellistä», hän jatkaa ja hymyilee, kun katseeni osuu jälleen häneen. »Sinua varmaan ärsyttää, kun ihmiset alkavat aina taivastella?»

»Jonkin verran», myönnän.

»Sori.»

»Ei tarvitse pyydellä anteeksi. Ymmärrän minä sen. Siinä kohtaa, kun minulta aletaan tivata, tunnemmeko me aina, kun toiseen meistä sattuu, menetän elämänhaluni.»

Andrew nauraa ja minäkin rentoudun hieman. »Meitä on neljä», hän sanoo. »Liam on vanhin. Sitten minä, sitten Christian. Nyt vielä Hannah, joka on kuusivuotias.»

»Kuusi?»

»Hän oli tervetullut yllätys.» Andrew sujauttaa sormen kirjekuoren läpän alle ja virnuilee avatessaan kortin, jossa ei ole muuta kuin epämääräisesti raapustettu keskisormea näytävä käsi. »Klassikko. Tuletko sinä siskosi kanssa toimeen?»

»Joo, enimmäkseen.»

»On varmaan rankkaa olla niin kaukana hänestä.»

»En ole oikein edes ajatellut asiaa», sanon rehellisesti. »Siis, kyllähän me viestittelemme toisillemme koko ajan, joten...»

»Silti», Andrew yllyttää. »Varmaan kiva olla jouluna yhdessä.»

»Juu.»

»Juu?» Taas hän hymyilee. Varsinainen hymyveikko tämä.

»Meidän perheessämme ei olla oikein jouluihmisiä», selitän.

Andrew katsahtaa minua epäilevästi. »Sinähän olet kuitenkin matkalla kotiin joulunviettoon.»

»Sattumaa. Olen osa-aikatöissä kenkäkaupassa ja minun piti olla joulun aikaan töissä, mutta pomo ei pystynyt tarjoamaan tarpeeksi tunteja, ja Zoe halusi, että vien hänelle lahjoja, joten...» Ääneni vaimenee, kun Andrew tuijottaa minua. »Tässä sitä ollaan.»

»Molly! Särjet sydämeni.»

»En minä ole mikään joulusadun Saituri!» parahdan.

»En vain jaksa innostua kaikesta –»

»Rakkaudesta?» hän ehdottaa. »Tunnelmasta ja joulun riemusta?»

»Leluista. Rahasta. Siitä, että koko ajan soi sama musiikki kaikkialla.»

»Ahaa. Ärsyttävä kaupallisuus.»

Kurtistan kulumiani sille, miten nopeasti hän vain väheksyy sanomaani. »Ellei taustalla ole ajatus tuottaa lapsille iloa, jouluku tarkoittaa monen viikon stressiä, jonka lopputuloksena on väistämättä pettymys. Miten mikään voisi vastata niin suuriin odotuksiin?»

»Vau. Olet siis vähän niin kuin Grinch?»

»En ole –»

»Tosielämän Grinch.»

»Olen vain pragmaattinen.»

»Se tuli selväksi», Andrew sanoo ja näyttää siltä, että nauttii tästä. »Minusta sinä ymmärrät joulun aivan väärin.»

»Sinulla on eri tilanne. Juuri itsekin sanoit sen: teidän perheessänne on vielä lapsi. Se on eri asia.»

»Oli lasta tai ei, ihminen ei ole koskaan liian vanha sulkeutumaan kotiin pariksi päiväksi ylensyömään siinä määrin, että lopulta oksentaa. Unohtamatta joulun muotia.» Hän osoittaa puseroaan, ja huomaa ensimmäistä kertaa siihen kirjaillun hilpeän porohahmon.

»Eivät porot osaa vilkuttaa», huomautan.

»Petteri osaa. Siitä on ihana vilkutella.»

Hörähdän. »Nyt ymmärrän.»

»Ai ymmärrät?»

»Mm-hm. Sinä olet sellaisesta ihme perheestä.»

Hän näyttää huvittuneelta nähdessään epäluuloni. »Ihme perheestä?»

»Sellaisesta, joita näkee mainoksissa. Kaikilla on samantyyppiset pyjamat ja takassa roihuaa tuli.»

»Enkä edes häpeä. Arvaanko oikein, että sinä et ole?»

»Kuten sanoin, emme ole jouluihmissiä.» Rypistän otsaani, kun hän vain tuijottaa minua sellainen pilke silmässään, että hermostuttaa. »Mitä?»

»Ei mitään. Mietin vain, miten saisin sinut innostumaan vuoden parhaasta ajasta.»

»Voit aloittaa siitä, ettet puhu tuollaisia.»

Hän virnistää. »Aion kääntää pääsi joulun suhteen.»

»Oletpa itsevarma.»

»Totta kai. Olen niin itsevarma, että lyön vetoa, että olen saanut sinun Grinch-mielesi muuttumaan siihen mennessä, kun tämä lento laskeutuu.»

»Lyödäänkö ihan oikeasti vetoa?» Puristan huulet yhteen ja hillitsen hymyni. »Kuinka suuresta summasta tässä puhutaan?»

»Yhdestä miljoonasta –»

»Yhdestä dollarista», sanon ja näytän yhtä sormea. »Ihan vain tiedoksesi, että olen äärimmäisen kilpailuhenkinen.»

»Sinun on syytä tietää, että saatan näyttää viattomalta, mutta osaan tarvittaessa pelata likaistakin peliä.»

»Vai että viattomalta?»

Hän elehtii epämääräisesti kasvojaan päin. »Olen tällainen poikamainen, tiedän vahvuuteni.»

Nauran ja hän heristää valesynttärikorttia edessäni. »No niin», hän sanoo. »Haluatko kokeilla, paljonko voimme nyhtää ilmaislahjoja tämän varjolla?»

Hänen puhelimensa värisee hänen sylissään ennen kuin ehdin vastata, ja säpsähdän. Jossain viime minuuttien aikana

olimme kääntyneet toisiamme päin ja mahassani muljahtaa kuin lentokone olisi humahtanut turbulenssiin, kun näen soittajan nimen. Olin ehtinyt juttelun tuoksinassa unohtaa Hayleyn kokonaan, mutta nyt hän ilmestyy kirkuen taas mieleeni, kun Andrew nostaa puhelimen korvalleen huomautta hätäännystäni.

»Hayley soittaa», hän sanoo, kun sydämeni lähtee laukaamaan. »Hän on pöntännyt ihan hulluna. Ei edes ehditty nähdä ennen kuin lähdin.» Hän kääntyy suoraan eteenpäin ja hymyilee leveästi. »Hei, muru! Et ikinä arvaa, kuka –»

Nappaan vaistomaisesti puhelimen hänen kädestään ja painan katkaisupainiketta.

Hiljaisuus. Kiusallinen, todella kiusallinen hiljaisuus, joka tuntuu kestävästä ikuisuudesta, kun Andrew vain tuijottaa minua. Sitten: »Mitä helv –»

»Ei lennon aikana pitäisi vastata puhelimeen.»

»Emmehän me vielä ole edes liikkeellä», Andrew huomauttaa painokkaasti. »Ovetkin ovat yhä auki.»

»Se voi silti sekoittaa järjestelmät.»

Andrew avaa ja sulkee suunsa, hänen ilmeestään on haihtunut kaikki leikkimielisyys. »Saanko puhelimeni takaisin?» hän viimein pyytää.

Olen vähällä kieltäytyä antamasta sitä. Haluaisin säästää hänet siltä, mitä tiedän odottaa tapahtuvaksi, vaikka sen takia näyttäytyisinkin omituisena. Andrew on mukava. Mukava ja juhlatuulella oleva miekkonen, ja jos tämän täytyy tapahtua, en halua sen tapahtuvan nyt, kun hän on juuri viettänyt kymmenen minuuttia hehkuttaen, miten kivaa aikaa joulu on. Hänen pettynyt ilmeensä kuitenkin paljastaa, että hän on vähällä pyytää vartijat paikalle eikä minua oikeasti huvita hankkiutua selliin.

»Aivan. Anteeksi.» Annan puhelimen hänelle. »Olen vähän hermoheikko lentokoneessa.»

»... Okei?» Hän kääntyy niin kauas minusta kuin pääsee tässä pienessä tilassa, mutta en luovuta.

»Niin, entä se veto? Sinun piti vakuuttaa minut?»

»Kuulehan», hän aloittaa, mutta hänen puhelimensa värisee taas ja katsomme kumpikin viestiä, joka välähtää sen näytölle. Minua alkaa oksettaa.

Ei viestillä.

Ei jouluaattona.

Ei Hayley tekisi niin.

Andrew jähmettyy vieressäni täysin.

Hayley tekisi niin.

»Tännekö tuli valkoviiniä?» Draamasta autuaan tietämättömän lentoemäntä ilmestyy Andrew'n viereen kaksi muovimukia käsissään. »Baaria ei pitäisi avata ennen nousua, mutta –»

»Kiitos!» kiljaisen ja ponkaisen puoliksi seisomaan ja säikäytän naisparan. »Joo, kiitos.»

Andrew ei hievahdakaan, kun otan juomat. Uusi ystävämmme lentoemäntä jää myös paikoilleen ja näyttää vähän turhan tyytyväiseltä itseensä.

»Lupasin, että emme tee tästä numeroa», nainen sanoo Andrew'lle, joka ei nosta katsettaan tekstiviestistä. »Koska tämä on kuitenkin viimeinen lentomme ennen joulua, emme mitenkään voineet jättää käyttämättä tilaisuutta häpäistä matkustajiamme.»

Vilkaisen naisen taakse. Kaksi muuta lentoemäntää on tulossa meitä kohti. Voi ei. »Nyt ei taida –»

»Paljon onnea vaan...»

Voi itku.

Andrew'n kaulaa pitkin kipuaa syvänpunainen väri, kun matkustamon henkilökunta ja sitten suurin osa muista matkustajista yhtyvät lauluun.

»*Paljon onnea, Andrew...*»

Kun he tekevät riehakkaasti parhaansa kiekaistakseen korkealta, Andrew kohottaa katseensa hitaasti minuun.

»Paljon onnea», sanon vaisusti hymyillen ja juon viinini yhdellä kulauksella.

Viimeinen kuulutus lennolle Chicagosta Dublinin kautta rakkauteen!

Irlantilainen Molly lentää jouluksi kotiin Chicagosta. Niin kuin yhdeksänä edellisenäkin vuonna hänen seuranaan on Andrew – ystävä, jonka hän kohtaa vain kerran vuodessa. Molly ei ole erityisen innostunut joulusta, mutta hän tietää, kuinka paljon se merkitsee Andrew'lle. Kun heidän lentonsa sitten peruuntuu Atlantin yllä riehuvan lumimyrskyn takia, Molly tekee sen minkä jokainen hyvä ystävä tekisi: hän vannoo vievänsä heidät jouluksi kotiin, hinnalla millä hyvänsä. Juostessaan taksien, lentokoneiden, junien ja lauttojen välillä Molly huomaa toivovansa, että he voisivat tavata muulloinkin kuin vain jouluisin...

www.wsoy.fi

9 789510 516515

84.2

ISBN 978-951-0-51651-5

Kannen kuvat: Shutterstock
Kansi: Beth Free / Studio Nic&Lou